

Pierewiets heerlijkste Kerstfeest

DOOR

M. WALLY-ROELOFSMA

HOLA, Pierewiet, Pierewiet! kssst! kssst!"
Dido Westers schudt, op de hurken gezeten, aan de spijlen van Pierewiets bed.

Pierewiet heet eigenlijk Siska en is een blond dikkertje van negen jaar. Dido is haar broer, een lange magere jongen van twaalf jaar. Zó blond en rond als Siska is, zó donker en spichtig is Dido.

Pierewiet wordt wakker. Ze slaat de ogen open, geeuwt en rekt zich uit.

Dido hoort de geeuw en begint weer flink te schudden. De klamboe golft heen en weer, de tent boven Pierewiets hoofd lijkt wel een zee.

Half slaperig droomt Pierewiet na over het boek, dat ze gisteravond gelezen heeft — het ligt nog onder haar hoofdkussen — en ze zegt halffluid: „Zou het ook zo gestormd hebben, toen Michiel de Ruyter met de Zeven Provinciën naar Engeland voer?"

„Nee, toen was er windstilte," klinkt het van de grond naast haar.

„Ho, Dido, ben jij die storm?" Pierewiet rolt naar de kant van het bed en staart loom en doezelig naar haar broer.

„Ja, ik ben het, mafkop, tot hoe laat heb jij liggen lezen en mocht dat?"

„Weet ik niet, ik denk wel van niet, maar vader en moeder hadden het veel te druk."

„Ja, Pierewiet, daarom heb ik gestormd aan je bed. Sta nu op en ga mee kijken in de achtergalerij. Ik geloof, dat er een reuze Kerstboom staat."

De Kerstboom! „O, ja, ik kom.”
Met een bom rolt Pierewiet uit bed, half over Dido, die op deze plotselinge haast niet bedacht is en samen rollen ze over de grond.

Krak, krak. —
„Stop, Dido, stop, de klamboe scheurt.”
Pierewiet kijkt angstig naar het bed. Ze heeft al zoveel standjes gehad over het scheuren van de klamboe en nu vandaag wil ze moeder niet boos maken. Gelukkig, er is maar een klein eind van de tent afgescheurd. Vlug rommelt ze in haar naaimandje en vist er een witte draad en een naald uit op.

Ze zal maar gauw de schade in orde brengen; maar juist als ze op bed klimt, kiert de deur open en kijkt oude baboe-anak om de hoek! „O, boe, kom hier,” roept Pierewiet, „lieve oude boe, wil jij die klamboe even naaien? Netjes hoor, dat moeder niet boos wordt.”

En meteen is Pierewiet al van bed gesprongen en heeft naald en draad in baboes handen geduwd en na een aaitje over baboes rimpelig snoetje, grijpt ze Dido bij den arm en samen rollen ze het stoepje af naar de tuin. Door de tuin willen ze de achtergalerij naderen. Zo vanuit de verte aankomen, en dan de boom zien. Dat is het mooist, denken ze.

En daar staan ze met open mond naar de boom te kijken.
Een hele hoge boom is het. Kebon heeft er de langste pisangstam voor uit de tuin gekapt en heel veel bamboelatten zijn gesneden om dienst te doen als takken. Daarop werd het tjemaragroen gebonden. Dido en Pierewiet kennen het recept, hoe een Indische kerstboom gemaakt wordt. Maar zo groot als deze is!

Ja, daar is zeker een karrevracht tjemaragroen voor nodig. Gisteren hebben Dido en Pierewiet de sapi-kar het erf op zien komen, volgeladen met groen.

De jonge luitenants, drie stuks, waren door vader gevraagd om te komen helpen de boom optuigen. Dido en Pierewiet waren om zeven uur naar bed gestuurd, omdat ze niet in de weg mochten lopen en heel veel rumoer hadden ze gehoord, maar niets gezien.

Vader, met zijn commandostem, hij is kapitein, hoorde je boven alles uit.
En dat hadden ze dus gemaakt, die hele hoge kerstboom, die reuze grote kerstboom. Tot aan de zolder. Vol, vol met kaarsjes. Bovenin de mooie zilveren punt en kijk. „O, Dido kijk, tegen den zolder hangen drie engeltjes.” „O, Dido!” — Pierewiet knijpt haar broer van enthousiasme in den arm. „Dido, als die boom vanavond brandt. Wat zal dát mooi zijn!

Pierewiet wordt er stil van. Eerst loopt ze nog om de boom heen; maar dan klimt ze op het stenen muurtje aan de achterkant van de galerij en kijkt en kijkt haar ogen uit.

Dido komt bij zijn zusje zitten. „Mooi, hè Pierewiet?” „Ja,” zucht Siska. Maar waarom dit jaar zo'n hele grote boom.

Er is iets bijzonders met dit Kerstfeest. De andere jaren was het altijd een kleine boom en dan kwamen er geen vreemden bij. En nul De luitenants hebben geholpen. De kok van de benteng¹⁾ schijnt gebak te maken. Dan is het natuurlijk veel, want anders kon moeder het zelf wel.

Ja, wat zou er vanavond toch zijn. Dido en Siska zijn vol spanning. En de dag valt hen heel lang.

¹⁾ Kazerne.

Eindelijk is het 's middags zes uur. Siska en Dido zijn keurig uitgedost. Moeder heeft een mooie zachte, zijden japon aan. Vader zijn witte uniform.

Het wordt donker. Siska en Dido moeten in de binnengalerij blijven.

Vader en moeder hebben het heel druk en bijna geen tijd om op hen te letten.

En daar komen de luitnants alweer. „Wat komt U doen?” vraagt Siska aan de kleine luitenant Steenberg.

„Ik kom op jou passen,” zegt luitenant Steenberg, slaat de hakken tegen elkaar en salueert voor Pierewiet.

Hola! Pierewiet! Pierewiet!

Dido is op de beide lange luitnants Elleman en Meijerink toegesprongen. Dat zijn zijn vrienden. Daarmee zwemt en voetbalt hij. Andere vrienden zijn er hier op deze kleine garnizoensplaats niet voor Siska en Dido.

„Flauwerds, waarom vertellen jullie ons nu niet wat er is,” zegt Pierewiet half spijtig.

„'t Is ons verboden door den kapitein, juffrouw Pierewiet Siska. En je weet, een luitenant heeft zich stipt aan de orders van den kapitein te houden, anders vier dagen kamerarrest, je weet het,” zegt de lange Elleman.

Maar Meijerink heeft meelij met de geplaagde Pierewiet en vertelt: „We komen hier als brandweermannen achter de achtergalerij staan, twee emmers water en lange stokken met een natte prop er aan. Elleman en ik, we zijn zo „klein,” hm, en kunnen daarom overal bij. Wij moeten op de kaarsen bovenin

de boom letten. Steenberg, de hummel, mag onder de boom door kruipen om te zoeken, of de Kerstengel daar pakjes neer heeft gelegd."

„Pakjes kunnen we zelf wel zoeken," zegt Pierewiet.

Dido is onderwijl naar de deur gelopen, aan de achterkant en luistert.

„Ik hoor wat, 't lijkt wel of er veel mensen zijn."

Maar daar gaat de deur een eindje open, vader steekt zijn hoofd er om heen. „O, zijn jullie er. Kom maar gauw op je post," zegt hij, als hij de luitenant ziet. En weer zijn Siska en Dido alleen.

O, wat wordt hun geduld op de proef gesteld!

Maar eindelijk!

Zachte muziek klinkt, de deur gaat open. Moeder voor de piano; moeder zingt met haar heldere hoge stem het Stille Nacht, Heilige Nacht.

De luitenant met hun diepe stemmen zingen mee. De boom brandt met al zijn heerlijk licht.

In verrukking kijken Dido en Siska toe.

Wilde Pierewiet is een ernstig meisje, met bevende stem zingt ze het mooie lied mee, Dido, de spichtige jongen, heeft de arm om zusje heengeslagen en zingt zacht mee.

En dan komen de stoep van de achtergalerij op, geleid door vader en de kleine Steenberg, wel veertig bruine soldatenkindertjes.

Siska en Dido herkennen de kindertjes, die ze wel eens in de kazerne gezien hebben, als ze met vader even mee mochten.

Verlegen en met ontzag, maar met glinsterende oogjes kijken al die bruintjes toe.

Vader laat ze in een grote kring om de boom op de grond zitten.

Gelukkig dat de achtergalerij zo ruim is.

Achter in de tuin staan de vaders en moeders. Ruwe Hollandse soldaten met hun Inlandse vrouwen.

Als het lied uit is, wenkt moeder Siska en Dido. Ze moeten maar tussen de anderen gaan zitten.

De huisjongen en kebon in heldere witte jassen en een kleurige hoofddoek en sarong gestoken, gaan rond met schalen gebak.

En als alle kinderen wat te smullen hebben, gaat moeder in haar leunstoel zitten. Vader heeft die bij de boom gezet en dan vertelt moeder met heldere stem het mooie oude verhaal van Gods Zoon, die op de aarde kwam om daar aan de mensen te laten zien en te vertellen hoe God wil, dat de mensen leven en elkaar liefhebben. Hoe allen elkaar moeten helpen en hoe de wondere geboorte plaats vond in de armoedige stal in Bethlehem, hoe de engelen zongen en de herders kwamen om het Kindeke te zien.

En als het verhaal uit is, gaat moeder voor de piano zitten en speelt het Ere zij God. Moeders stem klinkt weer hoog uit, ook de luitenant zingen weer mee en vader en Dido en Siska en dan klinken uit de tuin schorre, ruwe mannenstemmen; de soldaten zingen eerbiedig, eerst nog onzeker, maar dan fors en blij het lied mee.

Siska kan niet veel zeggen. O, ze vindt het zo mooi, zo heerlijk. Al die blijde kindergezichten. Ze knikt luitenant Steenberg toe en fluistert: „heerlijk!"

En dan komen er weer versnaperingen; de kinderen drinken verlegen. Ze zijn te beduusd om veel te zeggen. Ze kijken maar, zij kijken maar. Dido staat bij Elleman en Meijerink, hij wil graag helpen met de kaarsjes en dan

Vlug wordt een groot presenteerblad met een sneeuwwit eervet bedekt.

roept vader Steenberg, en die moet nu werkelijk onder de boom vandaan, telkens en telkens weer een pakje halen.

Vader noemt de naam van elk kind en met hun pakje in de arm lopen de kinderen vlug de tuin in naar vader en moeder. Dido krijgt een mooie nieuwe voetbal en Pierewiet een mooi kegelspel.

Nog eenmaal klinkt een lied en dan komen de kinderen bedanken en gaan blij en gelukkig met hun ouders naar huis.

Als de laatste naar huis wil gaan, komt een ruwe soldaat met rood haar de stoep op en gaat voor vader in de houding staan, met trillende stem bedankt hij vader en moeder voor al het moois en de luitenants ook.

Vader zegt: „'t Is wel goed, hoor, Hendriks. Ik ben blij, dat jullie genoten hebt. Hebben allen nu wat gehad? Hendriks heb je alle kinderen uit de kazerne hier vandaag bij me gebracht? Geen één vergeten?”

„Neen, kapitein. Uit de kazerne zijn ze er allemaal.”

„Wie niet,” vraagt moeder vlug.

„Ach mevrouw, bij die vorige overval van de Atjehers is Reeuwsen er aan gegaan. Zijn Inlandse vrouw leeft nu met de twee kinderen in de kampong. Die heb ik er niet bijgehaald.”

„Maar Hendriks, dat zijn toch ook soldatenkinderen. Die horen er ook nog bij,” roept moeder. „Nu hebben we voor die niets.”

„Moeder, moeder,” roept Pierewietje, „geef mijn kegelspel dan. Hè, toe moeder,” en ze duwt Hendriks haar cadeau in de handen.

„Ja, moeder en mijn voetbal. 't Zijn toch hoop ik jongens, die van Reeuw-
sen.”

„Ja, jongeheer,” zegt Hendriks, „twee jongens zijn het. Maar mevrouw, dan hebben uw kinderen niets.”

En dan roept Siska met een hoogrode kleur: „wij, wij hebben het mooiste Kerstfeest gehad en Jezus heeft toch geleerd elkaar te helpen en elkaar lief-
hebben. En wij hebben zoveel en zij niets.”

„Ja,” zegt Dido, „jammer dat ze de boom niet gezien hebben. Hè moeder, mogen we ze niet even halen en dan hier de cadeautjes bij de boom” hij kijkt moeder vragend aan.

„Zou dat gaan, Hendriks?”

„Nou mevrouw, als ik het zeggen mag, de kinderen hebben misschien geen
behoorlijke kleren meer en dan schamen ze zich om hier te komen.”

„Dan brengen we het met kaarsjes en wat versiering er omheen,” stelt Siska voor.

„Ja, ja,” juicht Dido.

Vlug wordt een groot presenteerblad met een sneeuw wit servet bedekt. De cadeautjes en gebak erop; wat groen van de boom, kaarsjes, engelenhaar en zilveren slingers en middenop een schitterende, zilveren ster.

Een kleine optocht trekt de kampong in, Hendriks als gids voorop, dan baboe-anak met het presenteerblad en daar achter Dido en Siska.

Bij het huisje van njaï Reeuwzen houden ze halt. Hendriks duwt de bamboe deur open en daar zit njaï Reeuwzen bij het oliepitje, de twee jongens zitten op den grond en lezen uit een schoolleerboekje.

Hendriks wenkt Dido en Siska; en dan komen die binnen met baboe-anak.

De kaarsen branden fier en blij. De jongens zetten grote ogen op. Njaï begrijpt er niets van.

„Van de kapitein en mevrouw en de kinderen, njaï, voor je jongens. Alle soldatenkinderen zijn vanavond getraceerd en daar horen de kinderen van Reeuwzen toch ook bij, zei mevrouw, verklaart Hendriks.

„O, voor ons!” zeggen de jongens in hun gebroken Hollands. Ze kijken, o, zo blij.

Njaï weet niet wat ze zeggen moet, 't lijkt wel of ze huilen wil.

Ze wil bedanken, maar Dido en Siska lopen hard weg.

Buiten geven ze elkaar een hand en stappen vlug naar huis.

„O, Dido, wat een heerlijk Kerstfeest, wat waren die jongens blij.”

„Ja, Siska, ik hoop, dat ze fijn voetballen met mijn bal.”

Spichtige, donkere Dido en ronde, blonde Siska lopen op lichte voeten naar vader en moeder en de kuitnants-vrienden.

